

โบราณคดีและเจ้าแม่สิงห์โต

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นสถาบันอุดมศึกษาไทยยุคเริ่มแรกและถือเป็นมหาวิทยาลัยแห่งที่สองของประเทศไทย โดยมีสัญลักษณ์ที่รู้จักกันทั่วไปคือ “โตม” หรือเรียกให้เฉพาะเจาะจงว่า “โตมธรรมศาสตร์” เมื่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้สถาปนาในวันที่ 27 มิถุนายน 2477 นั้น เดิมทีดิน ซึ่งเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย (บริเวณท่าพระจันทร์) คือ วังหน้าหรือพระบรมราชวังสมเด็จพระบรมราชาเจ้ากรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ต่อมาเป็นที่ตั้งกองทัพอากาศที่ 4 และที่ 5 ซึ่งมหาวิทยาลัยซื้อด้วยวิธีผ่อนกับกระทรวงกลาโหม กระทรวงการคลังประเมินราคาไว้เป็นเงิน 749,518 บาท แต่คณะรัฐมนตรีให้ลดราคาลงมาเหลือ 500,000 บาท โดยให้มหาวิทยาลัย ออกเงินซื้อ 300,000 บาท และกระทรวงการคลังออกเงินอุดหนุน 200,000 บาท ในส่วนของมหาวิทยาลัยได้ชำระหนี้ยู่ถึง 6 ปี ยังคงมีหนี้จำนวน

172,174.48 บาท คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติยกหนี้ทั้งหมดเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2481

โตมของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มิได้นำแนวคิดหรือลอกเลียนแบบจากประเทศในแถบตะวันตกเป็นภูมิปัญญาของคนไทยทั้งหมดเพราะสมัยผู้ประศาสน์ดร.ปรีดี พนมยงค์ ได้มอบให้ “นายหมิว อภัยวงศ์” ออกแบบตึกโตมโดยใช้หลักประหยัด สวยงาม และทันสมัย ด้วยการรวมอาคาร 4 หลังให้กลายเป็นอาคารใหม่หลังเดียว นายหมิว อภัยวงศ์ ดำเนินการรวมอาคาร แล้วปรากฏว่าตรงกลางควรมีสัญลักษณ์ที่โดดเด่น และขณะที่พิจารณาออกแบบนั้นได้เหลือบเห็นปลายดินสอเลยคิดว่าสิ่งที่น่าจะเป็นสัญลักษณ์ คือ รูปทรงของปลายดินสอ “โตมธรรมศาสตร์” จึงเกิดขึ้นด้วยเหตุผล ดังกล่าวนี โดมธรรมศาสตร์ยังคงเป็นเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และชาวธรรมศาสตร์ ยังยืนยันมาทั้งในอดีต ปัจจุบัน และคงมีต่อไปในอนาคต

และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวธรรมศาสตร์ โดยเฉพาะชาวสิงห์แดง หรือผู้ที่ศึกษาคณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศัตร์นับถือกราบไหว้กันมานาน คือ **“เจ้าแม่สิงห์โต”**

“เจ้าแม่สิงห์โต” ท่านสถิตอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาตั้งแต่ก่อนตั้งมหาวิทยาลัย ปัจจุบันอยู่หลังตึก 60 ปี ตรงข้ามตึกรัฐศาสตร์ คาดหมายว่าสมัยโบราณเมื่อคนไทยค้าขายกับจีน พระเจ้าแผ่นดินทรงแต่งตั้งเจ้านาย หรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เป็นคณะนำสินค้าบรรทุกเรือสำเภาแบบที่วัดยานนาวาไปขาย เทียบวกกลับก็ซื้อสินค้าบรรทุกเรือกลับมาด้วย ส่วนใหญ่เป็นเครื่องปั้นลายคราม ผ้าไหม ผ้าแพร ซึ่งบรรทุกเต็มลำแล้วเรือยังเบาอยู่เมื่อถูกพายุหรือคลื่นลมย่อมโคลงและจมง่าย จำเป็นต้องหาสินค้าที่มีน้ำหนักเพื่อถ่วงเรือกันโคลงเรียกว่าอับเฉา ซึ่งก็จะเป็นหินแกะสลักรูปเทพเจ้าต่างๆ รูปสัตว์ และอื่นๆรูปเทพเจ้าก็นำไปไว้ในวัดเป็นส่วนใหญ่ เช่น วัดพระแก้ว วัดโพธิ์ เป็นต้น ส่วนรูปสัตว์ มีหลายชนิดรวมทั้งสิงโต ซึ่งถือว่าเป็นสัตว์เทพนิยาย มีไว้เพื่อเสริมบารมีเจ้านายตามคตินิยมของจีน

สิงห์โตหินนั้นจะเป็นคู่เมื่อบรรทุกจากจีนมาไทยเรือจะเล่นจากปากอ่าวเข้าสู่แม่น้ำเจ้าพระยามาถึงคลองบางกอกน้อย อันเป็นทางสามแพร่ง จึงขนสินค้าขึ้นจากเรือ มีเรื่องเล่ากันว่าได้ยกสิงห์โตตัวผู้ขึ้นไว้บนฝั่งด้านธนบุรีแต่ด้วยน้ำหนักมากไม่มีเครื่องมือในการยกจึงทำให้พลัดตกน้ำ ไม่อาจมขึ้นมาได้คงเหลือตัวเมียนำมาถวายเจ้านายและตั้งไว้ที่ท่าหน้าภายในบริเวณ “วังหน้า” สิงห์โตหินตัวเมียที่สถิตอยู่นี้เดิมหันหน้าไปทางสนามหลวงคือหันหลังลงน้ำ แต่ตอนหลังหันหน้ากลับมาทางแม่น้ำได้เองโดยไม่มีใครขยับ และวันดีคืนดีสิงห์โตตัวผู้ที่จมอยู่ฝั่งธนบุรีก็ถึงสายตา 2 ดวงเป็นแสงโชติช่วงขึ้นมาเสมือนมองหาสิงห์โตตัวเมียที่พลัดพรากกันมาหลายสิบปี จึงเป็นเหตุของเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าสิงห์โตมีฤทธิ์ มีอภินิหาร และศักดิ์สิทธิ์ จึงมีการเซ่นไหว้กันเรื่อยมาและเรียกขานท่านว่า **“เจ้าแม่สิงห์โต”** เดิมเจ้าแม่สิงห์โตไม่มีศาล เนื่องจากมีชื่อเสียงศักดิ์สิทธิ์นับถือของไทย แต่เมื่อมีคนกราบไหว้รวมทั้งสมประสงค์ตามที่บนบานศาลกล่าวเรื่องเดือดร้อนได้ จึงสร้างศาลชั่วคราวและพัฒนาเป็นตึกอย่างในปัจจุบันนี้

บอกกล่าว เล่าขาน ตำนานแม่สิงห์

‘สิงห์โตหิน’ หรือ ‘เจ้าแม่สิงโต’

ที่อำเภอปากแยกเขี้ยวอยู่ในศาลคอนกรีตอยู่ที่ริมน้ำเจ้าพระยาติดกับมหาวิทยาลัย ปัจจุบันนี้ไม่มีใครรู้ว่ามาสถิตตั้งแต่เมื่อไร รู้แต่ว่ามีอยู่ก่อนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมืองจะย้ายมาอยู่ที่ท่าพระจันทร์นานแล้ว ถ้าจะให้เดาก็เห็นจะอยู่ในยุคต้นๆ กรุงรัตนโกสินทร์โน้น แต่ถ้าจะถามว่าได้มาจากไหนล่ะ ตอบได้ทันทีว่าได้มาจากเมืองจีนแผ่นดินใหญ่

เขาเล่าว่าสมัยโบราณเมืองไทยเราได้ติดต่อทำมาค้าขายกับเมืองจีน โดยพระเจ้าแผ่นดินตั้งเจ้านายหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เป็นคณะนำสินค้าบรรทุกเรือสำเภามีสามใบเป็นทำนองค้าขายกันระหว่างรัฐต่อรัฐ การเดินทางไปค้าขายในแต่ละเที่ยวนั้นต้องรอนแรมไปในทะเลเป็นแรมเดือนๆ ซ้ำร้ายอาจถูกมรสุม สำเภาจมลงในทะเล สินค้าที่มีค่าคงทนถาวรกลายเป็นทรัพย์ใต้ทะเลไป

เขาเล่าอีกว่าเมื่อพ่อค้าศักดินาของไทยเรานำสินค้าไปขายเมืองจีนหมดแล้วจะเอาเรือกลับเปล่าๆ ก็เสียเที่ยวผิดวิสัยของพ่อค้า จึงซื้อสินค้าบรรทุกเรือมาด้วย สินค้าที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของเมืองจีนสมัยโน้นก็มีเครื่องปั้นลายครามหรือที่เรียกว่า ‘เครื่องกังไส’ เช่น ถ้วย จาน ชาม ถ้วยชา กาน้ำ ซึ่งเป็นเครื่องปั้นที่ลวดลายสวยงาม มีชื่อเสียงมากแต่ยวนี้ก็ยังดังอยู่ แต่สินค้าต่างๆ ล้วนเป็นของเบา แม้จะบรรทุกจนเต็มลำเรือน้ำหนักก็ยังไม่พอ เมื่อเรือถูกพายุหรือคลื่นก็โคลงเคลงและจมได้ง่าย จึงจำเป็นต้องหาซื้อสินค้าที่มีน้ำหนักมากๆ ครั้นจะหาของหนักๆ โดยไม่ต้องซื้อหา เช่น อิฐ หิน ดิน ทราบบรรทุกลงเรือก็จะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไป ผลที่สุดจึงได้ซื้อหินสลักเป็นรูปสัตว์ต่างๆ

เจ้าแม่สิงโตนอกจากจะเป็นนักไต่ห้วย และช่วยเหลือนักศึกษาให้สอบได้แล้ว
ยังเป็นหมอรักษาโรคอีกด้วย ใครปวดหัวตัวร้อน หรือเป็นโรคอะไร
จะมาขอน้ำมนต์ไปกินก็หายกันเป็นส่วนมาก แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่
ของมหาวิทยาลัยเองก็เคยบนบานหลายครั้งหลายคราจนนับไม่ถ้วน

เช่น สิงโตแยกเขี้ยวบ้าง อมลูกรอกบ้าง และเป็นรูป 'เซียน' บ้าง การซื้อสม้ยโน้นนิยมซื้อ
เป็นคู่ๆ อย่างสิงโตหินก็ซื้อกันทั้งตัวเมียและตัวผู้ เป็นต้น

สิงโตหินที่กลายมาเป็นเจ้าแม่ที่สถิตอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ก็ทำนองเดียวกัน ไหนๆ จะซื้อก็ซื้อเป็นคู่จะได้เป็นเพื่อนหรือเป็นคู่ตุนาหงั้นแก้เหงา
ยามพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอนมาอยู่แดนไกล

ครั้งเรือสำเภาเดินทางมาถึงปากอ่าว เข้าสู่แม่น้ำเจ้าพระยา จนกลายเป็นทาง
สามแพร่ง ทางน้ำ เรือก็จอดแถวหน้าสถานีรถไฟธนบุรี นั้นแหละ แล้วก็ขนสินค้า
รวมทั้งสิงโตหินด้วย ลงจากเรือ แต่สิงโตเป็นของที่มีน้ำหนักมาก ลูกเรือหรือกรรมกร
แบกหามอาจทำพลาดพลั้งอีท่าไหนไม่ทราบสิงโตตัวผู้พลัดตกลงไปในน้ำ สิงโตคง
ว่ายน้ำไม่เป็น ปีนจันสม้ยโน้นก็ยังไม่รู้ใช้จึงทิ้งจมอยู่ในน้ำมาจนบัดนี้

หรืออีกทีสิงโตมีฤทธิ์เห็นว่าได้เหน็ดเหนื่อยมากกลางทะเลเป็นเดือนๆ แม้อากาศ
ทะเลจะบริสุทธิ์ แต่ก็มีความตึงเครียดมากกับอากาศด้วย จึงทำให้เหนียวเนื้อเหนียวตัว
เมื่อเดินทางมาถึงปากคลองบางกอกน้อย ซึ่งเป็นน้ำจืดเลยถือโอกาสลงสระน้ำจืดให้ชื่นกาย
สบายทรง เมื่อเขาดำน้ำลงค้นหาก็แก้งลบล่เล่นซอค้นหาพาสุนัขตามประสาสิงโต
แต่ครั้งเขาค้นหาไม่เจอก็อ่อนใจแล้วก็เลยปล่อยทิ้งไว้ เพราะที่ซื้อมาก็ไม่คิดว่าสินค้า
ที่นำมาจะมีสนราคาอะไร เอามาเพื่อเป็นอับเฉาเรือดังกล่าวแล้ว แต่สิงโตตัวผู้คงมี
กรรมเก่า เมื่อคนเขางมจากน้ำขึ้นมาทีนี้

ครั้นพอเขาทอดทิ้งจะขึ้นจากน้ำด้วยตนเอง ก็ปีนตลิ่งไม่ไหวเพราะน้ำหนักตัวมาก ผลที่สุดก็เลยจำเป็นต้องลิ่งสถิตเป็นเจ้าฟ่ออยู่ใต้น้ำปากคลองบางกอกน้อย มาจนปัจจุบันนี้

เขาเล่าต่ออีกว่า ลิ่งโตตัวเมียที่เอาลงจากเรือและตั้งไว้บนตลิ่งฝั่งพระนคร ในที่ซึ่งเป็นวังหน้าในสมัยก่อนโน้น ขณะที่ขนลิ่งโตตัวเมียลงจากเรือนั้น ได้เห็นหน้าลิ่งโตไปทางทิศตะวันออก คือหันออกมาทางด้านสนามหลวง แต่ครั้นกาลเวลาผ่านไป กลับมีคนเห็นว่าลิ่งโตตัวเมียได้หันหน้าไปทางแม่น้ำได้เองโดยไม่มีใครทำอะไรเลย

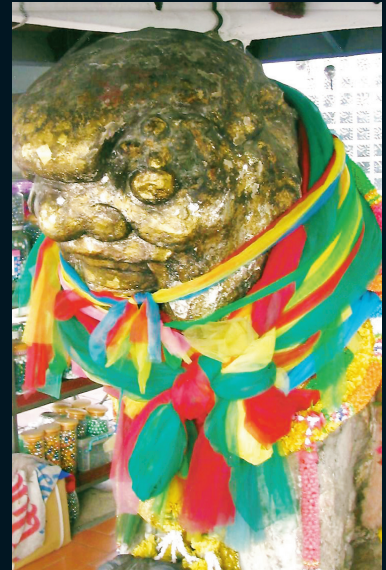
ยิ่งกว่านั้น วันดีคืนดียังมีคนเห็นเหมือนดวงไฟพวยพุ่งขึ้นจากแม่น้ำเป็นสองดวง คู่กัน แล้วแสงนั้นพุ่งสาดมาทางลิ่งโตตัวเมียด้วย ที่นี้จะได้เรื่อง เขาเล่าว่าแสงนั้นออกมาจากตาของลิ่งโตตัวผู้ที่จมอยู่ใต้น้ำ เป็นการค้นหาลิ่งโตตัวเมียด้วยความระลึกถึงคะนึ่งหาส่วนแม่ลิ่งโตนั้นเล่า เมื่อหันหน้ามาทางแม่น้ำก็หวังที่จะได้พบประสพพัศตร์ลิ่งโตตัวผู้ อยู่ทุกคืนวัน

ตอนที่สองนี้จะเป็นเรื่องของคนเล่าจริงๆ เพราะตอนที่แล้วเป็นเพียงกล่าววว่า ‘เขาเล่าว่า’ โดยไม่รู้แหล่งต้นตอที่แน่นอน คนที่จะเล่าให้ฟังคือ คุณอยู่ ล้วนกลิ่นหอม แม้จะเกษียณไปแล้วก็ยังป่วนเปื้อนอยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทุกวันต้นเดือน

คุณอยู่ ล้วนกลิ่นหอม เล่าให้ฟังว่า เมื่อตนเองยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ - ๒๔๗๘ โนน ตอนนั้นยังทำงานอยู่ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาก่อนจะโอนมาอยู่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง เคยเห็นลิ่งโตหิน ๒ ตัว ตัวหนึ่งนั่งอยู่ริมตลิ่งฝั่งพระนคร จะเงื่อนหน้าไปทางฝั่งธนบุรี อีกตัวหนึ่งนั่งอยู่ริมตลิ่งฝั่งธนบุรี จะเงื่อนหน้ามาทางพระนคร แต่ตัวที่อยู่ปากฝั่งโน้นใกล้ตลิ่งเต็มที เพราะเห็นตัวเอียงๆ เพราะน้ำเซาะริมตลิ่งเข้าไปทุกที เมื่อย้ายมาอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ไม่เห็นลิ่งโตฝั่งธนบุรี เสียแล้ว ก็คงใจลงน้ำไปพร้อมกับตลิ่งนั้นแหละ คุณอยู่ยังเล่าต่อไปอีกว่า แต่ก่อนนี้แม่น้ำเจ้าพระยาตอนหลังวัดสังเวชวิทยาราม แผ่นดินโค้งนูนยื่นออกมา จึงทำให้สายน้ำพุ่งไปปะทะกับตลิ่งปากคลองบางกอกน้อยหน้าสถานีรถไฟ พอดีกับสายน้ำในคลองพุ่งออกมาบรรจบกันเป็นทางสามแพร่ง ทำให้น้ำหมุนวนอยู่ทั้งวันทั้งคืน เรือแพผ่านต้องระวังสายน้ำ มิฉะนั้นก็มีหวังล่ม คุณอยู่เล่าพร้อมกับสันนิษฐานว่า แต่ก่อนนี้ที่ดินในมหาวิทยาลัยและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเป็นของวังหน้าทั้งหมด และคงเข้าใจว่าลิ่งโตก็คงเกิดในสมัยวังหน้า โดยคนจีนนำมาถวายเจ้านายเพื่อแก้เคล็ดตาม

ประเพณีของชาวจีน เพราะคนจีนถือว่าทางสามแพร่งไม่เป็นมงคล ถ้าใครมีที่อยู่อาศัยหรือตั้งห้างร้านอยู่ตรงทางสามแพร่งต้องหาสิ่งใดมาติดหน้าบ้านเป็นการแก้เคล็ด ซึ่งเราก็ยังเห็นอยู่ทั่วไป แต่วังหน้าอยู่ตรงทางสามแพร่งทางน้ำ การที่จะเอาภาพสิ่งใดมาตั้งไว้กลางแจ้งมันก็ไม่เหมาะะ จึงหาสิ่งใดหามาตั้งไว้ตรงทางสามแพร่งทางน้ำทั้งสองฝั่ง แต่สิ่งใดตัวที่อยู่บนฝั่งธนบุรีถูกกระแสน้ำเซาะตลิ่งทุกวันทุกคืน นานเข้าตลิ่งก็พัง สิ่งใดลงน้ำไปพร้อมกับตลิ่ง เพื่อเป็นเครื่องประกอบการสันนิษฐานที่ว่าสิ่งใดหานั้นมีคนจีนที่เคารพเจ้านายวังหน้านำมาถวายเป็นการแก้เคล็ดดังกล่าว ผม(ผู้เขียน)ได้ไปคุยกับพระภิกษุสมศักดิ์ ติประทีป ที่คณะ ๒๕ วัดมหาธาตุ ท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่อประมาณ ๔๐ กว่าปีมาแล้ว สมัยสโมสรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองตั้งอยู่ริมน้ำที่เป็นโรงอาหารอยู่เตี้ยวันนี้ พระสมศักดิ์เคยเป็นเด็กมัธยมประจำโต๊ะบิลเลียดสโมสรมัยนั้นสิ่งใดฝั่งธนไม่มีแล้ว มีแต่ตัวอยู่ฝั่งพระนคร และมีป้ายภาษาจีนปักอยู่ข้างๆ สิ่งใด ตอนนั้นสิ่งใดยังไม่มีศาล นั่งตากแดดตากฝนอยู่เดียวดาย สิ่งใดเพิ่งจะมีเพิ่งหลังศาลกษัตริย์สมัยทหารกรมการรักษาดินแดนมายึดที่นี้ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

ตอนที่ป้ายภาษาจีนปักอยู่ข้างสิ่งใดนั้น เรือแพที่บรรทุกข้าวบ้าง ทรายบ้าง บรรทุกสินค้าขึ้นล่องผ่านมา ถ้าเป็นเรือของพ่อค้าคนจีนจะมีการจุดประทัดดังหูดับดับใหม่ เป็นการแสดงความเคารพสิ่งใดด้วย แต่ตอนหลังมีมือดีมาถอดป้ายภาษาจีนทิ้ง คงจะหวงหูเสียงประทัดนั่นเอง ตอนหลังมาเสียงประทัดจึงเงียบหายไป

ที่นี้ก็มาถึงตอนสิ่งใดหिनกลายเป็นเจ้าแม่สิ่งใดกันบ้าง ดังที่เล่ามาแล้วว่าสิ่งใดตัวเมียที่ตั้งไว้ฝั่งพระนคร เดิมตั้งหันหน้าไปทางสนามหลวง แล้วตอนหลังสิ่งใดกลับหันหน้ามาทางแม่น้ำได้เอง และถึงวันดีคืนดี สิ่งใดตัวที่อยู่ในน้ำก็ส่งสายตาสองดวงเป็นแสงโชติช่วงขึ้นมาควานหาสิ่งใดตัวเมียบนฝั่ง ทั้ง ๒ เรื่องนี้แหละเป็นต้นเหตุของเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าสิ่งใดมีฤทธิ์ ก็มีการนับถือเคารพราบไหว้ ผลที่สุดก็มีการบนบานเริ่มด้วยการขอหอยก่อน และที่นี้แหละสิ่งใดก็กลายเป็น 'เจ้าแม่' ขึ้นมาเต็มตัว

เจ้าแม่สิงโตนอกจากจะเป็นนักไต่ห้วยและช่วยเหลือนักศึกษาให้สอบได้แล้ว ยังเป็นหมอรักษาโรคอีกด้วย ใครปวดหัวตัวร้อน หรือเป็นโรคอะไรจะมานอนดีไปกิน ก็หายกันเป็นส่วนมาก แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยเองก็เคยบนบาน หลายครั้งหลายคราจนนับไม่ถ้วน เช่น การพาคณะข้าราชการไปทอดกฐินบ้าง ผ่าป่าบ้าง ทศนาจรบ้าง ปีละไม่ต่ำกว่า ๒ - ๓ ครั้ง ก็เห็นรอดปลอดภัยมาทุกครั้ง เมื่อกลับมา ก็กับันด้วยพวงมาลัย ๗ สี เนื้อวัวสด ๑ กิโลกรัม และส้มไม้ได้คือ เหล้าขาว ๑ ขวด

มีอยู่ครั้งหนึ่งได้พาพรรคพวกข้าราชการไปทอดกฐินที่วัดป่าคา อยุธยา ผม (ผู้เขียน) ก็บนเจ้าแม่เช่นเคย ขอให้การเดินทางไปทำบุญครั้งนี้ จงเดินทางไปและกลับ โดยความสันติภาพ ขอให้แคล้วคลาดจากอุปัทวเหตุทั้งปวง แต่พอถึงขากลับมีนักดนตรี ไทยคนหนึ่งลงมาจากรถขึ้นตาดฟ้าจะมาเข้าห้องน้ำทำเรื่องขึ้นล่าง พอดีห้องน้ำยังไม่ว่าง จึงมานั่งอยู่บนกราบเรือ หลังพิงเสาเรือประกอกับมีนเมาด้วยจึงพลัดตกลงไปในแม่น้ำ หายไป กว่าจะมีคนรู้เรื่องร้องอะอะออกมาเรียกก็วิ่งไปไกลพอสมควร ผมจึงสั่งให้เรือ ย้อนกลับไปรับคนตกน้ำ กว่าจะช่วยขึ้นมาได้ก็เกือบครึ่งชั่วโมงเพราะเรือเสียเวลาตีวง กลับลำ ตอนหลังคนที่ตกน้ำเล่าให้ฟังว่า จมลงไปใต้น้ำนานเท่าไรไม่ทราบ แต่รู้สึก ตัวเหมือนมีคนมาดึงมือขึ้นมาโผล่ผิวน้ำ พอโผล่ขึ้นมา ก็พอดีเรือมารับแต่ก็เหนื่อยเกือบ ขาดใจ ผมเลยเล่าให้ฟังว่านั่นแหละเจ้าแม่สิงโตช่วยไว้ เพราะผมบนเขาไว้นั่นเอง

ความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่สิงโตตอนหลังๆ มีอยู่ ๒ เรื่อง เรื่องแรกเมื่อสัก ๕ - ๖ ปี มาแล้ว มหาวิทยาลัยได้สร้างศาลคอนกรีตให้เจ้าแม่เสร็จแล้วจะย้ายสิ่งโตมาอยู่ในศาล แต่ไม่มีใครกล้าย้าย มีอาจารย์หัวหน้าท่านหนึ่งเป็นคนไม่เชื่อถือเรื่องเช่นนี้สั่งให้ช่าง ก่อสร้างใช้ลวดสลิงผูกคอสิงโตแล้วยกด้วยปั้นจั่น ไม่บอกกล่าวขอขมาลาโทษก่อน ต่อจาก นั้นไม่นานอาจารย์ท่านนั้นขับรถไปซุกใต้ห้องรถลิบล้อซึ่งจอดอยู่ ปรากฏว่าคอเกือบขาด และขาดใจตายคาพวงมาลัยรถนั่นเอง

อีกรายหนึ่ง เมื่อประมาณปี ๒๕๒๕ นี้เอง คุณเบน ศรีบัณฑิต หัวหน้างานอาคาร สถานที่มหาวิทยาลัยได้ย้ายที่ทำงานไปอยู่ใกล้ๆ กับเจ้าแม่ ไปบนอะไรก็ไม่ทราบแล้ว ไม่กับัน เดินอยู่ในบ้านของตัวเองล้มลงแขนหัก ๓ ท่อน ต่อมามีแม่ค้าในโรงอาหารเข้าทรง บอกว่า แขนที่หักเพราะบนแล้วไม่ไปกับันกับเจ้าแม่ พอถึงกลางปี ๒๕๒๖ คุณเบนนั่งรถ ไปกับเพื่อน รถลิบล้อจอดอยู่ดีๆ ใกล้กับเชิงสะพานปั้นเกล้า ผึ้งชนๆ นี้เอง เพื่อนเกิดขับรถ ไปชนท้ายลิบล้อเข้าอีก คุณเบนแขนหัก ซี่โครงหัก ๓ ซี่ ขาหัก คางยุบ อยู่โรงพยาบาล ได้ ๗๐ วันก็เสียชีวิต นอกจากเรื่องเล่ามาแล้วยังมีเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ อีกมากมาย แต่ เห็นว่าเรื่องมันชักจะยาวเกินไป จึงขอยุติเรื่องศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่สิงโตเห็นไว้เพียงเท่านี้